

Summary :

Symeon was sent to Kibossa by the emperor Constantine IV Pogonatos ca. 682, in order to put a stop to the Paulician Constantine-Silouanos's teaching. While interrogation of the Paulicians, Symeon was influenced by their faith and was converted to it. After three years in Constantinople, he returned to Kibossa ca. 685, succeeded Constantine as the teacher of the Paulicians and renamed himself Titos. He was burned to death ca. 688.

Other Names

Titos

Date and Place of Birth

Date and Place of Death

ca. 688, Colonea

Main Role

official, Paulician teacher

1. Birth – Family

Symeon's time and place of birth are not known. It is clear, however, that he was not of [armenian origin](#), as most teachers of the [Paulicians](#), but a Byzantine. He may have been born in [Constantinople](#), but there are no available evidence confirming that, apart from the fact that he owned a residence in the capital.

2. Upbringing – Education

Although no details about Symeon's upbringing and education are known, one can assume that he continued his studies beyond the mere [enkyklios paideia](#), since he was hired in the imperial service. The sources mention that he had received no theological education. As a result, he was easily influenced by the ideas of the Paulicians, which the Church condemned as heretic.

3. Action

3.1. Symeon in the imperial service

Symeon served as a [basilikos](#) in the court of the Byzantine emperor [Constantine IV](#) (668-685) in Constantinople. When in 682 the emperor was informed of the teaching of the Paulician [Constantine-Silouanos](#) in Kibossa of Colonea, he immediately sent Symeon there, on orders to arrest all the Paulicians and their teacher.¹ Constantine-Silouanos was to be stoned to death, while his students were to be handed over by Symeon to the local ecclesiastical authorities, in order to be catechized anew and return to the orthodox faith.

Symeon arrived at Kibossa and arrested all the Paulicians, along with their teacher, with the help of Tryphon, a local official. He then led them to the southern part of the [walls](#) of Colonea, to a place which was later called Soros (mean. «pile», from the pile of stones ready to be used for stoning), stood Constantine-Silouanos facing them and ordered them to stone him to death. The Paulicians, however, while pretending to obey Symeon's order, tried not to harm their teacher. But Constantine-Silouanos' foster son, Justus, who had been initiated to the heresy of the Paulicians by his foster father, fatally wounded and killed Constantine-Silouanos.

3.2. Symeon as a heresiarch

Following Constantine-Silouanos' execution, Symeon interrogated the Paulicians before handing them over to the local ecclesiastical authorities. Being completely ignorant of theological issues, Symeon was deeply influenced by the faith of the Paulicians and was

converted to it. As a result, when Symeon returned to Constantinople, he retired to his house and studied the doctrines of the Paulicians for three years, refraining from his duties in the imperial service.

In ca. 685, Symeon left Constantinople secretly and returned to Kibossa.² He gathered the remaining Paulicians (those who had not renounced their faith despite their being catechized by the local church) and succeeded Constantine-Silouanos as their teacher. Imitating the latter, he renamed himself Titos, the name of [Apostle Paul's](#) student and first bishop of Crete. Symeon-Titos remained in Kibossa and taught for three years.

4. Death

In ca. 688, a conflict arose between Symeon-Titos and Justus, Constantine-Silouanos' foster son.³ The latter, although he was personally responsible for the death of the first teacher of the Paulicians, had retained his place in 'Makedonia', the community of the Paulicians of Kibossa. The reason for his conflict with the teacher Symeon-Titos was their disagreement about the interpretation of an excerpt from the 'Epistle to Colossians' of Apostle Paul. Justus expressed his doubts about the righteousness of the teachings of the Paulicians. When Symeon-Titos failed to provide him with a clear answer, Justus turned to the bishop of Colonea to receive an interpretation of the excerpt. Justus disclosed the teachings of Symeon-Titos and the names of all the members of the community to the bishop.

The bishop informed the emperor Justinian II (685-695, 705-711), who ordered the arrest and interrogation of all the Paulicians. He also ordered that all those who showed no remorse or those who had pretended that they had renounced their faith but had remained faithful, should be burned to death, along with their teacher. The bishop arrested Symeon-Titos and the Paulicians, led them to Soros (the same place by the walls of Colonea where Constantine-Silouanos had been stoned to death) and burned to death Symeon-Titos and many of his disciples.

5. Assessment

Orthodox Byzantines judged Symeon-Titos negatively.⁴ In order to explain his conversion to the paulician doctrine, they considered Symeon-Titos inane and ignorant with regard to theological issues, thus an easy target for the fallacy of the Paulicians. They believed that his greatest fault was drawing new students to the community and they compared him to a *cetos* (the biblical sea monster, a pun on his «apostolic» surname Titos) that draws sailors to the bottom of the sea. This pun appears in [Petrus Siculus](#), whose [work](#) is the most important source on the history of the Paulicians.⁵ Some other researchers express similar opinions, believing that Symeon-Titos, being a Byzantine and former imperial official, was able to draw a greater number of Byzantines to the community of the Paulicians than Constantine-Silouanos, who was of armenian origin. On the other hand, the Paulicians considered Symeon-Titos and all their teachers a match of Christ's Apostles and refused to condemn him when arrested and asked to renounce their faith.

1. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 117, n. 15; and p. 121, n. 34, dates Symeon's mission and Constantine-Silouanos' death in the year 681. Αναστασίου, Ι. Ε., *Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων* (Athens 1959), p. 37, dates Constantine-Silouanos' death between the years 682 and 685.

2. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 121, n. 34, dates Symeon-Titos' stay in Constantinople from 681 to 684.

3. Garsoian, N., *The Paulician Heresy* (The Hague – Paris 1967), p. 121, n. 34, dates Symeon-Titos' death in the year 687. Αναστασίου, Ι. Ε., *Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων* (Athens 1959), p. 40, dates his death between the years 690 and 695.

4. The most important sources about Symeon-Titos are Petrus Siculus, Peter Hegoumenos and patriarch Photios. Both Grégoire, H., "Sur l'histoire des Pauliciens", *Académie royale de Belgique. Bulletin de la Classe des Lettres et des Sciences morales et politiques* 22 (1936), pp. 224-226, and Loos,

M., "Deux contributions a l'histoire des Pauliciens, I, A propos des sources grecques refletant des Pauliciens", *Byzantinoslavica* 17 (1956), pp. 19-57, identify Petros Siculus with Peter Hegoumenos. Grégoire claims that the historical work of Peter Hegoumenos on the Paulicians is a summary of the 'History of the Paulicians' of Petrus Siculus. Loos disagrees and claims that the historical work of Peter Hegoumenos was written before the 'History of the Paulicians'.

5. «Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Memoires* 4 (1970), 45.18-29.

Bibliography :

	Νυσταζοπούλου-Πελεκίδου Μ. , "Η ανόρθωση", <i>Ιστορία του Ελληνικού Έθνους Η'</i> , Αθήνα 1979, Ιστορία του Ελληνικού Έθνους
	Αναστασίου Ι.Ε. , <i>Οι Παυλικιανοί. Η ιστορία και η διδασκαλία των από της εμφανίσεως μέχρι των νεωτέρων χρόνων</i> , Αθήνα 1959
	Χριστοφιλοπούλου Α. , <i>Βυζαντινή Ιστορία 2:1</i> , Θεσσαλονίκη 1993
	Garsoïan N. , <i>The Paulician Heresy. A Study of the Origin and Development of Paulicianism in Armenia and the Eastern Provinces of the Byzantine Empire</i> , The Hague – Paris 1967
	Ostrogorsky G. , <i>Ιστορία του βυζαντινού κράτους 2</i> , Αθήνα 1979, Παναγόπουλος, Ι. (μτφρ.)
	Runciman S. , <i>The Medieval Manichee. A Study of the Christian Dualist Heresy</i> , Cambridge 1947
	Grégoire H. , "Sur l'histoire des Pauliciens", <i>Académie royale de Belgique. Bulletin de la Classe des Lettres et des Sciences morales et politiques</i> , 22, 1936, 224-226
	Lemerle P. , "L'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure d'après les sources grecques", <i>Travaux et Mémoires</i> , 5, 1973, 1-144
	Loos M. , "Deux contributions à l'histoire des Pauliciens I: À propos des sources grecques reflétant des Pauliciens", <i>Byzantinoslavica</i> , 17, 1956, 19-57
	Ludwig C. , "Wer hat was in welcher Absicht wie beschrieben? Bemerkungen zur Historia des Petros Sikeliotes über die Paulikianer", Berger, A. et al. (eds), <i>Varia II</i> , Bonn 1987, ΠΟΙΚΙΛΙΑ BYZANTINA 6, 149-227
	Πέτρος Σικελιώτης , <i>Ιστορία, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970
	Γεώργιος Μοναχός , <i>Χρονικόν</i> , de Boor, C. (ed.), <i>Georgii Monachi Chronicon</i> , Leipzig 1904
	"Makarios, ap. 4672", Lilie, R.-J. et al. (eds), <i>Prosopographie der Mittelbyzantinischen Zeit. Erste Abteilung (641-867)</i> , Berlin – New York 2000, 120-123
	Πέτρος Ηγούμενος , <i>Περί Παυλικιανών των και Μανιχαίων, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970
	Φώτιος Πατριάρχης , <i>Διήγησις της νεοφανούς των Μανιχαίων αναβλαστήσεως, Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure</i> , Astruc, C. et al. (eds), <i>Travaux et Mémoires</i> 4, Paris 1970

Glossary :

	basilikos
A dignitary of the Byzantine imperial court, responsible for escorting and supervising foreign delegates, but occasionally assigned with other missions too.	
	enkyklios education
The secondary education in Byzantium. The students, from 12 years old, were taught grammar, rhetorics and eloquence.	

Sources

«Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 43.25-47.16.

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 82.1-2, 83.1-5.

«Photius, Récit de la réapparition des Manichéens», Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 143.4-145.20.

Quotations

The Byzantine monk Petrus Siculus (9th C.) accounts the activity of Symeon-Titos:

Καὶ δὴ ἐν ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσι καὶ ἑπτὰ διατρίψας ἐκεῖσε, πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων πλανήσας, ἀξίαν τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου ἐδέξατο. Ὁ γὰρ βασιλεὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως μαθὼν τὰ κατ' αὐτόν, ἀποστέλλει βασιλικόν τινα, Συμεῶνα καλούμενον, παραγγείλας αὐτῷ λιθοβολῆσαι τὸν τῆς κακίας ἐργάτην, τοὺς δὲ μαθητὰς αὐτοῦ ὡς ἐξ ἀγνοίας ἀπατηθέντας ἐν ἐκκλησίαις θεοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν παραδοθῆναι καὶ διόρθωσιν, εἰ καὶ ἀδιόρθωτοι ἔμειναν· ὅπερ καὶ γέγονεν. Ἐλθὼν γὰρ ὁ Συμεὼν, καὶ παραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τινα τῶν ἐκεῖσε ἀρχόντων τοῦνομα Τρύφωνα, καὶ γενόμενος ἐπὶ τοῦ τόπου, συλλαμβάνει τοὺς πάντας καὶ, ἐνέγκας αὐτοὺς κατὰ τὸ νότιον μέρος τοῦ κάστρου Κολωνείας, ἴστησι τὸν δειλαιον, καὶ τοὺς αὐτοῦ μαθητὰς κατέναντι αὐτοῦ, οἷς καὶ παρεκελεύσατο λιθοβολῆσαι αὐτόν. Οἱ δὲ τοὺς λίθους λαμβάνοντες, καὶ ὡς πρὸς τὰς ἑαυτῶν ζώνας τὰς χεῖρας προσκλίνοντες, ὀπισθοφανῶς τῆς χειρὸς τοὺς λίθους ἠκόντιζον, φειδόμενοι τοῦ οἰκείου διδασκάλου, ὡς ἄτε δὴ ἐκ θεοῦ ἀποσταλέντος αὐτοῖς. Οὗτος οὖν ὁ Σαλοάνους πρὸ χρόνων τινῶν Ἰουστὸν τινα καλούμενον εἰς υἰοθεσίαν λαβὼν, καὶ τὴν μανιχαϊκὴν διδάξας αἴρσειν, ἀξίαν τῆς ἀνατροφῆς καὶ διδασκαλίας τὸ τῆνικαδε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀμοιβὴν ἐδέξατο. Ἐπιταχθεὶς γὰρ παρὰ τοῦ βασιλικοῦ ὁ Ἰουστός καὶ δραξάμενος λίθον, ὡς νέον Γολιάθ τοῦτον πατάξας ἀπέκτεινεν· καὶ ἦλθεν ἐπ' αὐτῷ ἡ δαυϊτικὴ φωνὴ ἢ λέγουσα· «Λάκκον ὠρυξεν καὶ ἀνέσκαψεν αὐτόν», καὶ «ἐπιστρέψει ὁ πόνος αὐτοῦ εἰς κεφαλὴν αὐτοῦ.» Ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος διὰ τοὺς συναχθέντας ἐπ' αὐτῷ λίθους Σωρὸς ἐκλήθη μέχρι τῆς σήμερον. Κατὰ δὲ τὴν τοῦ βασιλέως κέλευσιν ὁ Συμεὼν τοὺς μαθητὰς Κωνσταντίνου ἐν ἐκκλησίαις θεοῦ πρὸς ἐπιστροφὴν παραδέδωκεν. Ἄλλ' ἔμειναν ἀνεπίστροφοι, μᾶλλον ἐλόμενοι συναποθνήσκειν τῇ ἑαυτῶν κακίᾳ ἢ διὰ μετανοίας τὸν θεὸν ἐξιλεώσασθαι καὶ σωτηρίας αἰωνίου ἐπιτυχεῖν. Οὗς ἀνακρίνας ὁ Συμεὼν καὶ ἀμύητος ὢν θεϊκῆς παιδείσεως, μᾶλλον δὲ κοῦφος ταῖς φρεσὶν ὑπάρχων, τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἔμαθεν αἴρσειν. Καὶ ἀνακάμψας πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τριετὴ χρόνον ἐπιμείνας ἐν Κωνσταντινουπόλει, οἶκοι μένων, τελείως ἐνεργηθεὶς ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καταλιπὼν ἅπαντα, λαθραίως ἀπέδρα, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν λεχθεῖσαν Κίβσοσαν τοὺς μαθητὰς ἐπισυναγάγει Κωνσταντίνου καὶ γίνεται τῆς κακίας διάδοχος· εὐδοξίαν τε ὡς καὶ οἱ πρὸ τούτου ἑαυτῷ πραγματευόμενος, Τίτον ἑαυτὸν ἐπονομάζει. Ἐγὼ δὲ τοῦτον οὐ Τίτον λέξω· οὐ γὰρ ἦν μιμητὴς Τίτου τοῦ ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Παύλου τοῦ ἀποστόλου χειροτονηθέντος ἐπισκόπου, ἀλλὰ Κῆτος· μιμητὴς γὰρ γέγονε τοῦ θαλασσίου κήτους τοῦ τοῖς ὕδασι ἐμφωλεύοντος. Περὶ γὰρ τοῦ θαλασσίου κήτους φασὶ τινες ὅτι τὸ θαλάσιον κήτος ἀσπίδοχελώνη λέγεται· ἔστι δὲ τῷ μεγέθει νήσῳ ἑοικὸς καὶ φωνὴν ἔχει βαρείαν· ὅθεν ἀγνοοῦντες οἱ ναῦται ἐπ' αὐτῷ τὰς ἀγκύρας τιθέασιν, καὶ πηγύντες πασσάλους τὰ πλοῖα δεσμεύουσιν· ἐπὰν δὲ ἀνάψωσιν ἐπ' αὐτῷ κάμινον, θερμανθὲν τὸ ζῶον, ἀθρόως καταδύνει, πάντας εἰς βυθὸν ἀποπνίγει. Οὕτως οὖν καὶ οὗτος, τοὺς ἀγνοήσαντας αὐτοῦ τῆς κακίας τὸ μέγεθος, καὶ τὴν βαρείαν φωνὴν μὴ ἐκκλίναντας, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπακούσαντας, ἐπ' αὐτῷ τε τῆς ἐλπίδος τὴν ἀγκυραν θεμένους, πάντας διὰ πυρὸς εἰς βυθὸν Ἰδίου κατήγαγεν· διὰ πυρὸς γὰρ λέλυται σὺν τοῖς μετ' αὐτοῦ πλανηθεῖσιν καὶ πρὸς πῦρ ἐξεδήμησεν ἄσβεστον. Τριετὴ γὰρ ἐκεῖσε τελείας χρόνον καὶ πολλοὺς ἀπατήσας, ὕστερον συζητήσεως γενομένης καὶ λόγων πολλῶν κινουμένων μεταξύ Ἰουστοῦ τοῦ προμνημονευθέντος, τοῦ τῇ λίθου βολῇ τὸν Κωνσταντίνον πατάξαντος, καὶ

Συμεῶνος τοῦ καὶ Κήτους, περὶ τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ τοῦ ἐν τῇ πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολῇ κειμένου τοῦ φάσκοντος: «Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ τε ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται· καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκεν». Εἶτα διενισταμένου τοῦ Ἰούστου καὶ λέγοντος: «Ἄρα μήπως ἀπατῶμεν τοὺς λαοὺς καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων ἀσυνέτως ἀπόλλομεν, ἕτερα διδάσκοντες παρὰ τὰ ἀποστολικά ῥήματα, ὧν ψυχῶν τὸ κρῖμα ἐπὶ τῆς φοβερᾶς δίκης ἡμεῖς ἀποτίσομεν;» ὁ Συμεὼν οὐκ ἐπέιθετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπέμενε διαστρέφων, ὡς ἔθος ἦν αὐτῷ, ὧδε κάκεισε τοῦ λόγου τὴν ἐρμηνεῖαν ἄγων. Καὶ γενομένης φιλονεικίας μεγάλης μεταξὺ Ἰούστου καὶ τοῦ Συμεῶνος, ὁ Ἰούστος ἀνέρχεται πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Κολωνείας, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἀποστολικοῦ ῥητοῦ μαθεῖν βουλόμενος, ἀνήγγειλεν αὐτῷ πάντα περὶ τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν τῶν συνόντων αὐτῷ καὶ τῆς διδασκαλίας αὐτῶν. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος μὴδὲν μελλήσας ἀνήγαγε περὶ τούτων τῷ βασιλεῖ Ἰουστινιανῷ, τῷ μετὰ Ἡράκλειον βασιλεύσαντι. Μαθῶν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκέλευσε πάντας ὑφὲν ἀνακριθῆναι, καὶ τοὺς ἐμμείναντας τῇ πλάνῃ πυρὶ παραδοθῆναι· ὅπερ καὶ γέγονεν. Πλησίον γὰρ τῆς Σωροῦ πυρὰν μεγάλην ἀνάψαντες ἄρδην κατέφλεξαν ἅπαντας.

[Στην Κίβσοσα παρέμεινε ἐπὶ 27 ἔτη, παραπλανῶντας πολλοὺς ντόπιους, ἀλλὰ ὁ θάνατός του ἦταν ἄξιος τῆς διδασκαλίας του. Ὃταν ὁ αυτοκράτορας ἔμαθε, δὲν ξέρω πῶς, τα σχετικά με τὸν Κωνσταντῖνο, ἔστειλε ἕναν αυτοκρατορικό πρᾶκτορα ὀνόματι Συμεὼν με τὴν ἐντολὴν νὰ λιθοβολῆσιν τὸν πρωτεργάτη τῆς αἵρεσης καὶ τοὺς μαθητὲς του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐξαπατηθεῖ ἀπὸ ἀγνοία, νὰ τοὺς παραδώσιν στὶς ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν ὀρθόδοξη πίστη, ἀν καὶ τελικὰ δὲν διορθώθηκαν. Αὐτὸ καὶ ἐγένε. Φτάνοντας ὁ Συμεὼν στὴν Κίβσοσα, πῆρε μαζί του ἕναν ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς αξιωματούχους, τὸν Τρύφωνα, συνέλαβε ὅλους τοὺς αἰρετικούς καὶ, ἀφοῦ τοὺς συγκέντρωσε στὸ νότιο μέρος τοῦ κάστρου τῆς Κολωνείας, ἔστησε τὸν δύστυχο Κωνσταντῖνο ἀπέναντι ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του καὶ τοὺς διέταξε νὰ τὸν λιθοβολήσουν. Αὐτοὶ, ὁμῶς, παίρνοντας τὶς πέτρες στὰ χέρια τοὺς, ἔστρεφαν τὰ χέρια πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔκαναν πῶς πετοῦν τὴν πέτρα, ἐνῶ τὴν ἔριχναν πρὸς τὰ πίσω, λυπούμενοι τὸν δάσκαλό τοὺς πὺν τὸν πίστευαν σταλμένο ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ «Σαλεμένος Νους» εἶχε υἱοθετήσῃ πρὶν ἀπὸ κάποια χρόνια κάποιον Ἰούστο καὶ τοῦ εἶχε διδάξει τὴν πίστη τῶν Μανιχαίων· ὁ Ἰούστος, ὁμῶς, τοῦ ξεπλήρωσε τῶρα τὴν ἀνατροφή καὶ τὴν διδασκαλία ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἀξίει, διότι, ὅταν τὸν διέταξε ὁ Συμεὼν, πῆρε πέτρα καὶ κτύπησε τὸν Κωνσταντῖνο ὡς νὰ ἦταν νέος Γολιάθ. Καὶ ἀκουστικῆ ἡ φωνὴ τοῦ Δαβὶδ νὰ λέει: «Ἄνοιξε λάκκο καὶ τὸν ἀνέσκαψε» καὶ «τὸ κακὸ τοῦ θα ἐπιστρέψει στὸ κεφάλι τοῦ». Τὸ δε μέρος ἐκεῖνο μέχρι σήμερα ὀνομάζεται Σωρός, λόγῳ τῶν λίθων πὺν συσσωρεύτηκαν ἐκεῖ. Σύμφωνα δε με τὴν ἐντολὴν τοῦ αυτοκράτορα, ὁ Συμεὼν παρέδωσε τοὺς μαθητὲς τοῦ Κωνσταντίνου στὶς ἐκκλησίες τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ μετανοήσουν. Αὐτοὶ ὁμῶς ἔμειναν ἀμετανόητοι, προτιμώντας περισσότερο νὰ πεθάνουν λόγῳ τῆς κακίας τοὺς, παρὰ νὰ ἐξιλωθοῦν στὰ μᾶτια τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πετύχουν τὴν αἰώνια σωτηρία με τὴ μετάνοια. Ὁ Συμεὼν τοὺς ἀνέκρινε καὶ, ὄντας ἀνεκπαίδευτος στὰ θεολογικὰ ζητήματα καὶ μᾶλλον ἐλαφρόμυαλος, διδάχθηκε τὴν καταστροφικὴ αἵρεσίν τοὺς. Ἐπέστρεψε στὸν αυτοκράτορα καὶ, ἀφοῦ ἔμεινε στὴν Κωνσταντινούπολη γιὰ τρία χρόνια κλεισμένος στὸ σπῖτι τοῦ, τὸν κατέλαβε ὁ διάβολος καὶ ἐγκατέλειψε τὰ πάντα καὶ ἀπέδρασε κρυφὰ καὶ, φτάνοντας στὴν Κίβσοσα, συγκέντρωσε τοὺς μαθητὲς τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὸν διαδέχθηκε στὴν κακία· θέλοντας δε νὰ ἀποκτήσῃ καλὸ ὄνομα, ὅπως ἔκαναν καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτόν, ὀνόμασε τὸν ἑαυτοῦ Τίτο. Εγώ, ὁμῶς, δὲν θα τὸν ἀποκαλέσω Τίτο, διότι δὲν ἦταν μιμητὴς τοῦ Τίτου πὺν εἶχε χειροτονήσῃ ἐπίσκοπο Κρήτης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλὰ Κήτος, διότι μιμήθηκε τὸ θαλάσσιο κήτος πὺν παραμονεῖ στὴ θάλασσα. Γιὰ τὸ θαλάσσιο αὐτὸ κήτος λένε ὀρισμένοι ὅτι ὀνομάζεται ἀσιδοχελώνη· εἶναι στὸ μέγεθος παρόμοιο με νησί καὶ ἔχει βαρῖα φωνή· αὐτὸ παραπλανά τοὺς ναύτες καὶ ρίχνουν ἀγκυρὰ πάνω του καὶ, μπήγοντας πασσάλους, δένουν τὰ πλοία. Ὃταν, ὁμῶς, ἀνάψουν καμῖνι πάνω του, τότε τὸ ζῶο ξεσταίνεται καὶ καταδύεται ταχύτατα καὶ τοὺς παρασύρει ὅλους στὸ βυθὸ καὶ πνίγονται. Ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτός, ὅλους ὅσοι δε γνώριζαν τὸ μέγεθος τῆς κακίας τοῦ καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴ βαρῖα φωνὴν τοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπάκουσαν σὲ αὐτὴν καὶ ἐρίζαν πάνω του τὴν ἀγκυρὰ τῆς ἐλπίδας τοὺς, τοὺς βούλιαξε στὸ βυθὸ τοῦ Ἄδη με τὴ φωτιά· διότι ἀπὸ φωτιά ἔχασε τὴ ζωὴν τοῦ μαζί με ὅσους ἀπατήθηκαν ἀπὸ αὐτόν καὶ ἀποδήμησε στὴ φωτιά πὺν δε σβῆνει ποτέ. Στὴν Κίβσοσα παρέμεινε γιὰ τρία χρόνια καὶ ἐξαπάτησε πολλούς. Ὑστερα ὁμῶς, κατὰ τὴ διάρκεια συζήτησης, ἦρθαν στὰ λόγια ὁ προαναφερθεῖς Ἰούστος, αὐτός πὺν χτύπησε τὸν Κωνσταντῖνο με τὴν πέτρα, καὶ ὁ Συμεὼν τὸ Κήτος σχετικά με ἕνα ἀποστολικὸ χωρίο στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολὴν πὺν ἔλεγε: «Ὅτι χάρις σὲ Αὐτόν χτίστηκαν τὰ πάντα, ὅσα εἶναι στὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε ἀρχές εἴτε ἐξουσίες· τὰ πάντα χτίστηκαν μέσω Αὐτοῦ καὶ γι' Αὐτόν· καὶ Αὐτός εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα καὶ τὰ πάντα συνίστανται σὲ Αὐτόν». Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ Ἰούστος σηκώθηκε καὶ ἔλεγε «Μήπως λοιπὸν παραπλανοῦμε τὸν κόσμον καὶ ἀσύνετα προκαλοῦμε τὴν ἀπώλεια τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων διδάσκοντας πράγματα διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ πὺν λέει ὁ Ἀπόστολος καὶ τὶς ἀμαρτίες τῶν ψυχῶν αὐτῶν θα τὶς πληρώσουμε ἐμεῖς ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς Δευτέρας Παρασουλίας;», ὁ Συμεὼν δὲν πειθόταν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπέμενε νὰ διαστρέφῃ, ὅπως τὸ συνήθιζε, τὴν ἔννοια τῶν κειμένων. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ συγκρουστοῦν ὁ Ἰούστος με τὸν Συμεὼν καὶ ὁ πρῶτος νὰ προσφύγῃ στὸν ἐπίσκοπο Κολωνείας, θέλοντας νὰ μάθῃ τὴ δύναμη τοῦ ρητοῦ τοῦ Ἀποστόλου· παρὰλληλα τὸν ἀποκάλυψε τὰ πάντα γιὰ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους πὺν συμμετείχαν στὴ διδασκαλία. Ὁ ἐπίσκοπος χωρὶς καθυστέρηση τὰ ἀνέφερε ὅλα στὸν αυτοκράτορα Ἰουστινιανό, ὁ ὁποῖος βασιλεύσε μετὰ τὸν Ἡράκλειο. Μαθαίνοντας τὸ ὁ αυτοκράτορας, διέταξε νὰ ἀνακριθοῦν ὀμαδικὰ καὶ ὅσοι ἐπέμεναν στὴν αἵρεσίν τοὺς νὰ καοῦν. Αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἐγένε: ἀμέσως ἀνάψαν μεγάλην πυρὰ

κοντά στη Σωρό και τους έκαψαν όλους.]

«Pierre de Sicilie, Histoire», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 43.25-47.16.

Peter Hegoumenos (possibly Petrus Siculus under another name) mentions Symeon-Titos:

Μετὰ δὲ Κωνσταντῖνον τὸν καὶ Σιλουανόν, δεύτερον ἔσχον διδάσκαλον, Συμεῶνα καλούμενον, μετονομάσαντα δὲ ἑαυτὸν Τίτον.

[Μετὰ τον Κωνσταντῖνο-Σιλουανό απέκτησαν δεύτερο διδάσκαλο, τον λεγόμενο Συμεών, που ονόμασε τον εαυτό του Τίτο.]

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 82.1-2.

Symeon-Titos counted among the teachers of the Paulicians:

Μάνεντα τοίνυν καὶ Παῦλον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἄλλους οὓς ἔάν τις εἶπη αὐτοῖς, προθύμως ἀναθεματίζουσιν. Κωνσταντῖνον δὲ τὸν Σιλουανόν ἐπικληθέντα, καὶ Συμεών τὸν καὶ Τίτον, καὶ Γεγνέσιον τὸν καὶ Τιμόθεον, καὶ Ἰωσήφ τὸν καὶ Ἐπαφρόδιτον, καὶ Βαάνην τὸν ρυπαρόν, καὶ Σέργιον τὸν καὶ Τυχικόν, ὡς διδασκάλους αὐτῶν οὐδαμῶς ἀναθεματίζουσιν, ἀλλ' ἔχουσιν αὐτοὺς ὡσπερ ἀποστόλους Χριστοῦ.

[Τον Μάνη, λοιπόν, και τον Παύλο και τον Ιωάννη και όποιους άλλους αναφέρει κάποιος στους Παυλικιανούς αυτοί τους αναθεματίζουν με προθυμία. Όμως τον Κωνσταντῖνο που ονομάστηκε Σιλουανός και τον Συμεών-Τίτο και τον Γεγνέσιο-Τιμόθεο και τον Ιωσήφ-Επαφρόδιτο και τον Βαάνη τον Ρυπαρό και τον Σέργιο-Τυχικό δεν τους αναθεματίζουν διότι είναι διδάσκαλοί τους και τους έχουν όπως ακριβώς τους Αποστόλους του Χριστού.]

«Pierre l'Higoumène, Précis sur les Pauliciens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), p. 83.1-5.

Patriarch Photios (9th C.) accounts the events regarding Symeon-Titos:

Ἄλλ' εἴκοσι μὲν καὶ ἑπτὰ διατρίψας ἔτη ὅλα ἐν οἷς εἴρηται τόποις τὸ λαοπλανῆς ἐκεῖνο καὶ κακομήχανον τέρας, πολλοὺς τε τῶν ἐγγχωρίων τῆς αὐτῆς μετασχεῖν παρασκευάσας λύμης, καὶ κατάφωρος ἐφ' οἷς ἐθεομάχει γεγονῶς καὶ λίθων βολαῖς τὴν δικὴν ὑποσχῶν ἔδν εἰς Ἄιδου. Κωνσταντῖνος γὰρ ὁ βασιλεὺς τὰ κατ' αὐτὸν ἀναπετυσμένοις στέλλει τινὰ τούνομα Συμεῶνα τὸν μὲν λαοπλάνον ὑπαγαγεῖν τῇ δίκῃ, ὅσοι δὲ τῆς ἐκείνου πλάνης μετέσχον, εἶτα ταύτης ἀφίστανται καὶ τὴν τῶν μετανοούντων χώραν ὀλοψύχως ἀναπληροῦσιν, τούτους ἄρα πρὸς μάθησιν τῶν ὀρθῶν δογμάτων καὶ κατάγνωσιν ἐπὶ πλέον τῆς ἀποστασίας ταῖς τοῦ θεοῦ προσκαρτερεῖν παραδοῦναι ἐκκλησίαις. Καταλαβὼν δὲ ὁ ἀπεσταλμένος τὴν χώραν ἐν ἣ τὸ τῆς πλάνης ἠνέφκτο ἐργαστήριον, καὶ συμπαραλαβὼν τινὰ τῶν ἐκεῖσε ἐπαρχόντων, Τρύφων ἦν τῷ ἀνδρὶ ὄνομα, συλλαμβάνει μὲν τοὺς ἠπατημένους, συλλαμβάνει δὲ καὶ τὸν τῆς ἀπωλείας διδάσκαλον, καὶ τοὺς μὲν πρὸς μετάνοιαν ὀλοψύχως ὀρῶντας, ἢ δοκοῦντας ὀρᾶν, τῶν τοῦ θεοῦ ἐκκλησιῶν τοῖς ἐφόροις ἐνεχειρίζεν, τοὺς δ' ἔτι πνέοντας τὴν ἀποστασίαν ὑφ' ἐν ποιησάμενος καὶ εἰπὼν ἅ τοῖς τοιούτοις ἀκούειν ἤρμοζεν, σκοπὸν μὲν αὐτοῖς προτίθησι τὸν καθηγεμόνα τῆς πλάνης, αὐτοὺς δὲ βάλλειν προστάσει τοῖς λίθοις. Ἄλλ' οἱ μὲν ἄλλοι ὀκνηρότερον πῶς ἤπτοντο τοῦ ἔργου, Ἰουστός δὲ τις ὄνομα, υἱὸς κατὰ θέσιν πεπονημένος τῷ Κωνσταντῖνῳ, παρ' ᾧ καὶ τὴν μανιχαϊκὴν αἴρεσιν ἐμαθητεύθη, ὃς ἐπιγνούς, ὡς ἔοικεν, εἰς οἶον αὐτὸν βάραθρον ὁ διδάσκαλος ἐμβεβλήκει, χειροπλήθη λίθον λαβὼν καὶ πληγὴν καιρίαν τῷ κακῷ διδασκάλῳ ἐντεινάμενος, τοῦ ζῆν τὸν ἄθλιον ἀθλίως ἀπήλασεν· μεθ' ὃν καὶ τὸ λοιπὸν πληθὸς συνεπιθέμενοι τῷ ἔργῳ σωρὸν λίθων τὸ πτώμα εἰργάσαντο, ὡς καὶ μέχρι νῦν ἐκεῖθεν Σωρὸν ἐπὶ κλησιν τὸν χώρον λαχεῖν. Οἱ μὲντοι ταῖς τοῦ θεοῦ παρατεθέντες ἐκκλησίαις τότε πλεῖστον αὐτῶν ἀντὶ τῆς ἐπιστροφῆς τὸ ἀδιόρθωτον ἐπεδείξαντο, καὶ ὄγε ταλαίπωρος Συμεών, ἀμαθῆς τε ὢν σωτηρίου διδάγματος καὶ ἄλλως τὰς φρένας κοῦφος καὶ εὐπαράγωγος, λογοθετῶν καὶ ἀναπυθανόμενος τὰ κατὰ τοὺς ἀποστάτας, ἀντὶ τοῦ μεταβαλεῖν τινὰς πρὸς τὸ τῆς εὐσεβείας φρόνημα, αὐτὸς εἰς τὴν ἐκείνων ὀλέθριον θρησκείαν μετέβαλεν. Πράξας δ' οὖν ἄπερ εἴρηται καὶ ἀναδραμῶν πρὸς τὸν ἀπεσταλκὸτα βασιλεῖα, καὶ κρύπτων ἔνδον πάντα ῥαγῆναι ἤδη καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἐβιάζετο, ἀπαίρει λάθρα τῆς βασιλίδος καὶ εἰς τὴν προειρημένην Κίβωσσαν παραγεγονῶς ἀθροίζει μὲν τοὺς ὀμιλητὰς Κωνσταντῖνου, ὃν αὐτὸς ἐκ προστάγματος ἀνεῖλεν, διδάσκαλον δὲ καὶ διάδοχον αὐτὸς ἑαυτὸν τῆς ἀποστασίας προκαθίζει· κατὰ μίμησιν δὲ τῶν πρὸ αὐτοῦ τῆς ἀποστασίας ἐξάρχων καὶ τὴν κλησιν εἰς Τίτον μετέθετο.

Τρεις δέ γ' ένιαυτους έν τη τοιαύτη διατελέσας πλάνη και πολλούς από της εύσεβείας συλαγωγήσας, έπει τά τοιαύτα πράττων έάλω, τόν διά πυρός απέτισεν όλεθρον, αυτός τε και τών παρ' αυτού μυσταγωγηθέντων όσους είλεν τό άμεταμέλητον. Ό γάρ τοι προειρημένος Ιούστος, ού χειρός έργον ό του άποστάτου κατέστη θάνατος, μετά πολλές άλλας, οία εικός, όμιλίας τε και συζητήσεις τό άποστολικόν προβαλλόμενος λόγιον τό φάσκον· «Ότι έν αυτώ εκτίσθη τά πάντα, τά έν ουρανώ και τά έπί της γης, τά ορατά και τά άορατά, είτε θρόνοι είτε άρχαι είτε έξουσίαι· τά πάντα δι' αυτού και εις αυτόν εκτίσθη, και αυτός έστιν προ πάντων και τά πάντα έν αυτώ συνέστηκεν», τουτό δη προβεβλημένος τό όρητόν άντανίστατο τώ Συμεώνι φάσκων ως άρα μήποτε αυτοί τε ήπατημένοι είεν και τους έπομένους συναπατώσιν, ού τόν ποιητήν ουρανού και γης θεόν άληθώς και πατέρα του κυρίου ήμών Ιησού Χριστού επιγράφοντες, αλλά παρά τουτον έτερόν τινα, όν τά άποστολικά ούκ έπίσταται λόγια. Εκ ταύτης δε της κινήσεως έριδος αυτοίς και μάχης άσπόνδου συστάσης, πρόσσεισιν ό Ιούστος τώ Κολωνείας επισκόπω, ως άν την διάνοιαν του άποστολικού όρητου καταλάβοι σαφέστερον, και άνακαλύπτει πάντα όσα αυτώ τε και τοίς συνούσιν διεπράττετο, ό δε άναφέρει ταύτα τώ βασιλεϊ, Ιουστινιανός δε ήν, ό μετά Ηράκλειον την βασιλείαν διαδεξάμενος· και ός έρεύνη και κρίσει δικαία τά κατ' αυτούς ύποβληθηναι κελεύσας, τους τε άμεταμέλητως έχοντας και τους μετάνοιαν πάλαι μόν επαγγελαμένους, όμοίως δε την έαυτών άποστασίαν περιέποντας, τόν διά πυρός ύποστήναι προσέταξεν θάνατον. Και τό μόν άλλο πληθος άμα Συμεώνι τώ και Τίτω, ούτω του ζην πικρώς έστερηθησαν,...

[Αλλά, έχοντας παραμείνει σε εκείνο το μέρος επί 27 έτη το λαοπλάνο εκείνο και απατηλό τέρας, και έχοντας πείσει πολλούς ντόπιους να συμμετάσχουν στη βρομιά του, συνελήφθη για την αιρετική του πίστη και τιμωρήθηκε με λιθοβολισμό και βούλιαξε στον Αδη. Διότι ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος έμαθε τη δράση του και έστειλε εκεί κάποιον ονόματι Συμεών για να δικάσει τον λαοπλάνο και να παραδώσει στις εκκλησίες του Θεού, για να διδαχθούν την ορθόδοξη πίστη και να συνειδητοποιήσουν την αίρεσή τους, όσους είχαν λάβει μέρος στην πλάνη του Κωνσταντίνου και έπειτα απομακρύνθηκαν και δήλωσαν ότι μετανοούν. Ο απεσταλμένος έφτασε στην περιοχή όπου είχε ανοίξει το εργαστήριο της απάτης και, παίρνοντας μαζί του έναν από τους ντόπιους άρχοντες ονόματι Τρύφωνα, συλλαμβάνει τους αιρετικούς και τον διδάσκαλο της απωλείας, και τους μεν, όσοι ολόψυχα ήθελαν να μετανοήσουν ή φαινόταν να ήθελαν, παραδίδει στους επιτρόπους των εκκλησιών, όσους όμως παρέμεναν πιστοί στην αίρεση τους συγκέντρωσε και, λέγοντάς τους όσα ταιριάζει να ακούνε τέτοιοι άνθρωποι, έστησε απέναντί τους ως στόχο τον αρχηγό της αίρεσης και τους διέταξε να τον λιθοβολήσουν. Αλλά οι μεν άλλοι το έκαναν με κάποια οκνηρία, ο Ιούστος όμως, θετός γιος του Κωνσταντίνου και μνημένος από αυτόν στην αίρεση των Μανιχαίων, γνωρίζοντας, όπως φάνηκε, σε ποιον γκρεμό τον είχε ρίξει ο δάσκαλός του, παίρνει στα χέρια του μια μεγάλη πέτρα και με αυτήν πλήγωσε καιρία τον ταλαίπωρο και του στέρησε τη ζωή. Κατόπιν και όλοι οι υπόλοιποι ακολούθησαν το παραδείγμα του και κάλυψαν το πτώμα με ένα σωρό από πέτρες, γι' αυτό και έως σήμερα το μέρος εκείνο ονομάζεται Σωρός. Το μεγαλύτερο μέρος όσων παραδόθηκαν στις εκκλησίες του Θεού επέλεξαν να παραμείνουν αδιόρθωτοι αντί να μετανοήσουν, ο δε ταλαίπωρος Συμεών, όντας αμαθής στα θεολογικά ζητήματα και παράλληλα ελαφρόμυαλος και ευεπηρεάστος, ανακρίνοντας και ρωτώντας τους αιρετικούς τα σχετικά με την πίστη τους, αντί να πάρει κάποιους με το μέρος της ορθοδοξίας, προσηλυτίστηκε ο ίδιος στην καταστροφική θρησκεία τους. Φέροντας, λοιπόν, σε πέρας όσα είπαμε και επιστρέφοντας στον αυτοκράτορα που τον είχε στείλει, έκρυβε μέσα του το θηρίο και το περιέθαλπε για τρία χρόνια. Κατόπιν, όταν το θηρίο του είχε καταφάει τα σωθικά και ήθελε να εκραγεί και να βγει προς τα έξω, ο Συμεών έφυγε κρυφά από τη Βασιλεύουσα και έφτασε στην προαναφερθείσα Κίβωσσα, όπου συγκέντρωσε τους μαθητές του Κωνσταντίνου, τον οποίον αυτός είχε εκτελέσει κατόπιν εντολής, και τοποθέτησε τον εαυτό του στη θέση του διδασκάλου και του διαδόχου στην αίρεση· μιμούμενος δε τους πριν από αυτόν αρχηγούς της αίρεσης, άλλαξε το όνομά του σε Τίτος. Στην πλάνη αυτή παρέμεινε για τρία χρόνια και πολλούς απέσπασε από την ορθή πίστη, όταν όμως συνελήφθη να τα κάνει αυτά τιμωρήθηκε με θάνατο στην πυρά και αυτός και από τους μαθητές του όσοι δε μεταμελήθηκαν. Ο λόγος ήταν ότι ο Ιούστος, από τα χέρια του οποίου πέθανε ο Κωνσταντίνος-Σιλουανός, μετά από πολλές άλλες, όπως φαίνεται, όμιλίες και συζητήσεις, προέβαλε το άποστολικό χωρίο που λέει: «Ότι χάρη σ' Αυτόν χτίστηκαν τα πάντα, και όσα είναι στον ουρανό και όσα είναι στη γη, τα ορατά και τα άορατά, είτε θρόνοι είτε αρχές είτε έξουσίες· τα πάντα χτίστηκαν μέσω Αυτού και γι' Αυτόν· και Αυτός είναι πριν απ' όλα και τα πάντα συνίστανται σε Αυτόν», και προβάλλοντας το χωρίο αυτό ερχόταν σε σύγκρουση με τον Συμεών, απορώντας μήπως αυτοί οι ίδιοι είχαν εξαπατηθεί και απατούσαν και όσους τους ακολουθούσαν με το να μην θεωρούν τον ποιητή ουρανού και γης αληθινό θεό και πατέρα του κυρίου ήμών Ιησού Χριστού, αλλά κάποιον άλλο διαφορετικό από αυτόν, κάποιον που δε γνωρίζει τα λεγόμενα του Αποστόλου. Από την πράξη αυτή ξεκίνησε διαμάχη και σφοδρή σύγκρουση ανάμεσά τους. Εξαιτίας της ο Ιούστος κατέφυγε στον επίσκοπο Κολωνείας για να του εξηγήσει σαφέστερα το νόημα της άποστολικής ρήσης και του αποκάλυψε όλα όσα έπραττε ο ίδιος και οι σύντροφοί του. Ο επίσκοπος τα ανέφερε αυτά στον αυτοκράτορα (ήταν ο Ιουστινιανός, που διαδέχθηκε στη βασιλεία τον Ηράκλειο) και αυτός έδωσε εντολή να υποβληθούν σε έρευνα και δίκαιη δίκη και όσοι δε μεταμελούσαν ή είχαν δηλώσει ότι μετανοούν αλλά παρέμεναν αιρετικοί διέταξε να πεθάνουν στην πυρά. Μεγάλο μέρος των αιρετικών βρήκε τέτοιο φορικό θάνατο μαζί με τον Συμεών, τον λεγόμενο Τίτο,...]

«Photius, Récit de la réapparition des Manichéens», in Astruc, Ch. et al. (eds), "Les sources grecques pour l'histoire des Pauliciens d'Asie Mineure", *Travaux et Mémoires* 4 (1970), pp. 143.4-145.20.

Chronological Table

ca. 682: Symeon's mission to Kibossa, aiming to stop Constantine-Silouanos's teaching

682-685: Symeon returns to Constantinople and stays there

ca. 685: Symeon returns to Kibossa. Resurgence of the teaching

ca. 688: Symeon is burned to death in Colonea